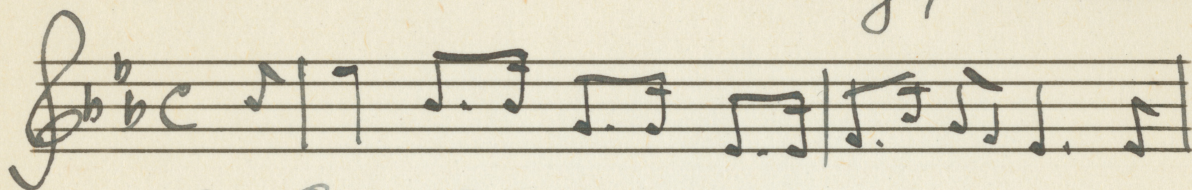

Kop.

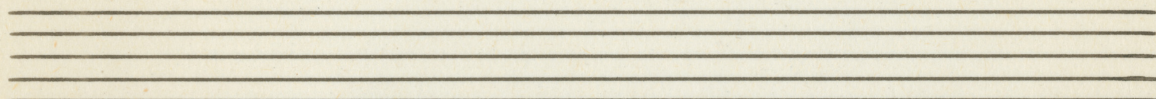
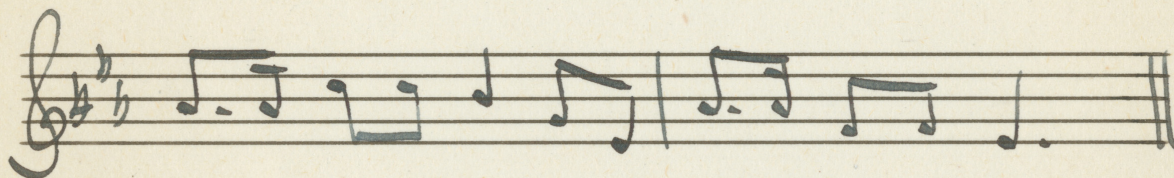
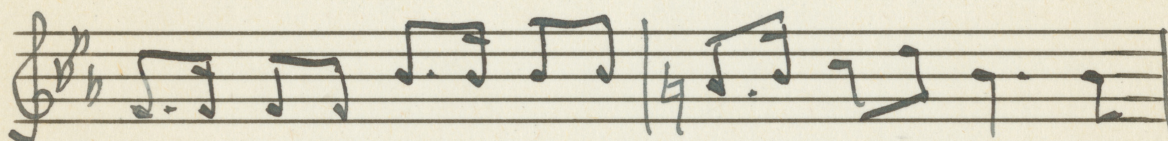
291

697

Nagu, Lökholu

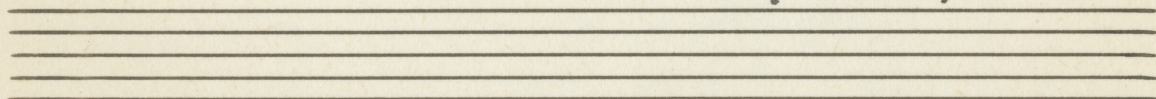

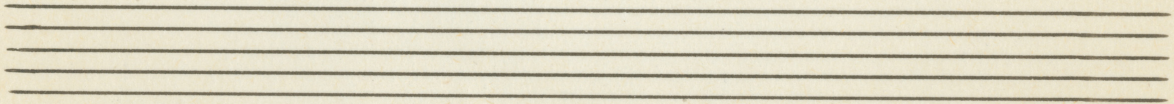
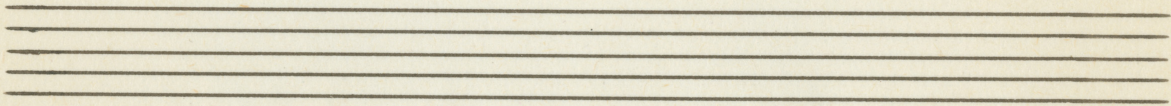
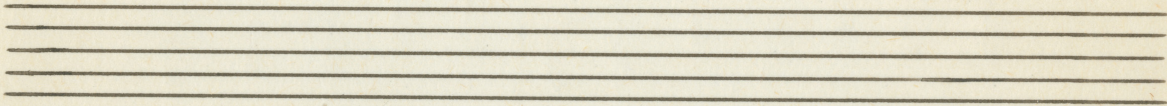
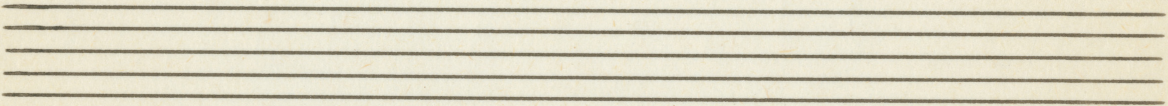
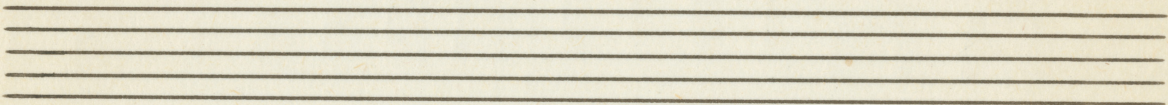
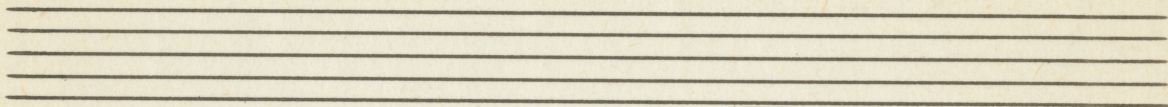
En gång när det stormade

Axel Nylén

7. 8. 1923

En gång när det stormade, då gick en flicka stört
till havets strand och blickade utöver vilda sjön;
blott vågor, idel vågor så långt som ögat bär,
kändes brunn i lägar, hon höll en sjöman kär.

Påst som hon stod och suckade, hon plötsligt skada fick
ett skepp med nio segel, som raket mot stranden gick,
En suck från hennes hjärta till himlens Herre steg
för de sjömännens räddning, som nu mot stranden drev.

Allt närmare och närmare drev skeppet emot land
och snart det våldsamt törnade på klippor innil strand.
Ifra sjömännens munnar ett rödorp hördes gå,
är ängst flickan darrar, hon knappast kunde stå,

En tanke plötsligt ilade igenom hennes själ.
Hon länge dat ej vilade, hon var i båtans steg.
Över brusande böljor hon drev då båten fram
fast vägen översköpplig och henne nog ibland.

Ett rop utar beundran från däckets skallade
när skönheters gubinnor dem hjälpen bringade.
Till Skeppets sida lade hon båten även snart
och ned uti den störtade matroserna med fart.

699

Sist så steg kaptenen och uti båten ner.
Med genomvåta kläder han störtade på knä
för flickan, men han kunde dock ej få fram ett ord.
Ett sådant himmelskett under bar för ej varit sport.

Flickan nu han tryckte intill sitt värta bröst,
I hennes hjärta kändes blott glädje, frid och tröst,
ty det var hennes älskling, som hon nu vållade,
det var kär för mödan, hon suckade ej mer.

Snart så stodo alla välbergade på land.
På knä de mände falla och tacka Herrans hand,
som hjälp och räddning sände i deras stora nöd.
Alla flickan tacksvant i sina armar stöt.

Kapten vid flickans sida nu gick till hennes hem.
Deras bröllop kallet är ren för längesen.
Nu leva de i glädje, i sällhet, frid och fröjd.
En son kaptenen gungar uppå sitt kärna förmöjd.

